

(Η ιστορία τεῦ πιὸ παθητικοῦ, τεῦ πιὸ τρυφεροῦ σῦ καὶ συγχινητικοῦ ἔρωτος τοῦ μεγάλου Βιενέζου μουσικοῦ)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ήταν ἡ ἴδια ἐκείνη συμφωνία, τῆς ὥποιας τὴν ἐκτέλεσι εἶχε διακόψει μὲν ἕτοι τόσο σκληρὸν στὸ μέγαρο τῆς πριγκηπίσσας Κίνσκου ἡ Καρολίνα μὲν τὰ γέλια τῆς...

Μὰ τώρα ἡ Καρολίνα δὲν εἶχε καμπιὰ διάθεσιν νὰ γελάσῃ. "Οσος δύκος εἶχεν ἐκείνη μουσική, ἡ καρδιά της σπαράζοντας ἀπὸ ἔναν ἀπεργύραπτο πόνο..."

Καὶ ὅσο προχωροῦσε στὴν ἐκτέλεσι του ὁ Σούμπερτ, τόσο ἡ τραγικὴ της μεγάλων...

Τὸ στήθος της εἶχε φουσκώσει καὶ δὲν μπορούσε νὰ κρατηθῇ πεπλό...

Λυγμοὶ τῆς ἐπινγάν τὸ λαιμό...

Τὰ δάκρυα εἶχαν ἀρχίσει νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς...

Ο πόνος εἶχε ἔχειλίσει σὰν ἔνα κῦμα ποὺ θέλει νὰ ἐξεπάσῃ κάποια...

Ο Σούμπερτ εἶχε φτάσει πειά στὸ σημεῖο ἐκείνο τῆς συνθέσεως, στὸ ὄποιο τὸν σταμάτησε ἀλλοτε ἡ Καρολίνα μὲ τὰ γέλια τῆς.

"Ολοὶ τὸν ἄκουγαν ἐκστατικοί, γοητευμένοι, συνεπαρμένοι, κρατῶντας καὶ ἀπύντα ἀκόμα τὴν ἀνάπονη τους. "Ολὴ ἡ ἀτμόσφαιρα ἐδύνειτο ἀπὸ ὑπέροχες μελωδίες..."

Μᾶ νά, ἔσαφαν ἔνας σπαραγκικός, ἔνας παραπτέμένος λυμός καὶ ἀκούστηκε καὶ ἡ Καρολίνα σωρεύστηκε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιά τῶν κυρίων ποὺ τὴν περιστοίχιζαν.

Ο Σούμπερτ σταμάτησε τὸ παίξιμο του στὸ ἴδιο σημεῖο ἀκριβάς, στὸ ὄποιο σταμάτησε καὶ ἀλλοτε.

Τὴν μαύρη φορὰ ἡ Καρολίνα τὸν εἶχε διακόψει μὲ τὰ γέλια τῆς...

Τώρα τὸν διέκοπτε μὲ τοὺς λυγμούς της...

"Η λιποθυμία τῆς νεονύμφου εἶγε ἀναστάτωσε τοὺς προσκλεμένους. Τὴν μετέφεραν θιαστικά στὸ δωμάτιο τῆς καὶ σιγάσιγά τὸ σαλόνι ἀδειάσε...

Σὲ λίγο, μονάχα ὁ Σούμπερτ βρισκόταν ὅτι αὐτὸ... Εἴτε όποιεινείν μποροῦσε στὸ πίστον του, κυριεύμενος ἀπὸ μιὰ ἀπεργύραπτη συγκίνησο... Τὸ μωσάλ του ἦταν τόσο θολόνι μένο, ὅπτε οὔτε νὰ σκεφθῆ δὲν μποροῦσε... Κύτταζε πότε τὰ πληκτρά τοῦ πιάνου καὶ πότε τὴν σύνθεσι του...

"Ω! πόδον μοιράι εἶχε σταθῆ γιατὶ τὴ ζωὴ του ἡ συμφωνία αὐτῆ... Δυοὶ φορές εἶχε θελήσει νὰ τὴν ἐκτέλεσῃ καὶ τίς δύο φορές ἡ ἐκτέλεσι του εἶχε σταματήσει μὲ τὸν πιὸ τραγικὸ τρόπο..."

Θεέ μου!... Θεέ μου!... Πόσο πικρή εἰν' ἡ ζωὴ!... Πόσο μάταια τὰ φτωχά ἀθρόπινα δνειράσ... "Ερωτ., τέχνη, ὅλα εἶχαν χαθῆ πειά γιὰ τὸν Σούμπερτ... Τίποτε δὲν εἶχε πειά γι' αὐτὸν σημασία..."

"Οχι! Οχι!... Αὐτὴ ἡ συμφωνία ἔπεσε νὰ μείνη χωρὶς τέλος... Τὸ τέλος της τὸ εἶχε ἀποσπει τὴν καρδιὰν του καὶ μὲ τὸ μολύβι του ἔθαλε ἐκεῖ μιὰ μεγάλη παύλα. "Επειτα, όσα γειρόγραφα περίσσευσαν, τὰ ξέσκιοις νευρικά καὶ πέταξε μακρὰ τὰ κομμάτια τους..."

Νευρικά, ὁ Σούμπερτ πήρε τὰ χειρόγραφα μὲ τὶς νότες στὰ χειρὶ του... Εἶδε ποὺ εἶγε σταματήσει τὴν ἐκτέλεσι του καὶ μὲ τὸ μολύβι του ἔθαλε ἐκεῖ μιὰ μεγάλη παύλα.

"Επειτα, όσα γειρόγραφα περίσσευσαν, τὰ ξέσκιοις νευρικά καὶ πέταξε μακρὰ τὰ κομμάτια τους..."

Νά, γιατὶ ἡ περίφημη ἐκείνη συμφωνία τοῦ μεγάλου

Βιενέζου συνθέτου, ἔμεινε ἡμιτελής... καὶ μὲ τὸν τίτλο αὐτὸ εἰς γνωστὴ διὰ σήμερα...

"Ολὴ ἐκείνη τὴ νύχτα, ὁ Σούμπερτ, δὲν μπόρεσε νὰ κλειστοὶ στὸ δωμάτιο ποὺ τοῦ είχαν παρασχώρησε στὸν πύργο τῶν Εστερχάζων.

Στὶς στιγμὲς ποὺ τὸν κυρίευε ἔνα εἶδος νάρκης, ἔνοιωθε τὸν ἔαυτὸ του νὰ θυμίζεται σὲ μιὰ σκοτεινή, σὲ μὲν ἀπόρρητη σύσταση, μέσα στὰ σκοτάδια τῆς δύοις χαντόνων. Κ' ἔξαφα ἔθεσε, ἔνα φῶς δικυρόδρο στὴν ἀρχὴ καὶ ζωρότερο κατόπιν, ποὺ ἔτρεχε νὰ τὸ φτάσῃ... Μὰ ἐκείνη τότε χαντόνα...

Κι' ὁ Σούμπερτ συνερχόταν ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη ποὺ τὸν θασάνιζε...

Πρὶν ἀκόμα Εμπερώσει, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβεττάτι του... Δὲν μποροῦσε νὰ μείνη πειά περισσότερο ἔκει... "Ηθέλε νὰ φύγη μακριά... νὰ χαθῇ..."

Ο σάρας τοῦ δωματίου του τὸν Βάρανε.. Τοῦ φαινόταν πῶς δλόκηλος ὁ πύργος, θα ἐπεφτεῖ ἐπάνω του καὶ θή τὸν πλάκωνε. Δὲν μποροῦσε πειά νὰ μείνη ἔκει... "Ἐπρεπε νὰ φύγη... νὰ φύγῃ γιὰ πάντα ὁριστικά..."

"Ασυναίσθητα, ιτύθηκε καὶ θυγήκη ἔξω... "Ἐφευγε χωρὶς νὰ δῆ, γωρίς ν' ἀποχαιρετήστη κανένα..."

"Εξώ, ή μέρα μολίς εἶχε ἀρχίσει νὰ γαράζη... "Η πωρινὴ δροσιά ἦταν ἀρκετά πουχήτερη, μὰ δὲν μούπερτούσε τὴν ἔνοιωθε καθόδου... Αρχιες νὰ προχωρή μέσα στὴν ἔξοχη ποὺ κοιμήταν ἀκόμα..."

Ποῦ πήγαινε... Οὔτε αὐτὸς δὲν ἤξερε...

"Ἐνα πούλι ἀρχίσει νὰ τραπεζούδη, κρυμμένο σ' ἔνα δέντρο... Τὰ θωδία μούγκριζαν μακριά στὰ ὑποστατικά..."

Πέρα τὰ θουνά ἔπαιρναν σιγά-σιγά μιὰ ροδόχρωμη ὄψη...

Κι' ὁ Σούμπερτ προχωροῦσε, προχωροῦσε...

"Ολοὶ οἱ αὐγίνοι ἡχοῦ, μῆχανοι, μελωδικοί, πλημμύριζαν τ' αὐτία του..."

"Η καμπάνα ἐνὸς παρεκκλησίου χτυποῦσε γιὰ τὸν δρόμο... Πόσσα γλυκός ἦταν ὁ ήχος της..."

"Εμοιαζε μὲ τὴ προσευχὴ τῆς φύσεως ποὺ ζυπινοῦσε..."

"Ἀλήθεια, ή προσευχὴ... "Εκεῖ μονάχα θά μποροῦσε νὰ θρῆ την παρηγοριά του ὁ Σούμπερτ... Μὰ ἡ δικῆ του προσευχὴ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μοιάζῃ μὲ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων..." Επρεπε νὰ είνε κάτι έχειωριστό... κάτι ἀνότερο... κάτι μεγάλο..."

Καὶ νὰ τὸ θήματα τὸν είχαν φέσει μπροστὴ σὲ ἔνα ξύλινο ἀγαλμα τῆς Παναγίας, ποὺ οἱ χωρικοὶ τὸ είχαν στήσει στὴ μέση τῶν ἀγρῶν γιὰ νὰ τοὺς προστατεύει... Μπροστά στὸ πατείον αὐτὸ ἀγαλμα τῆς Παρθένου, ἔνα φτωχικό καντλάκι ἔκαιγε...

Μά δὲ έρεθισμένη φαντασία τοῦ Σούμπερτ τὰ ἔθελε ὅλη, αὐτὰ πολὺ διαφορετικά... Τὸ καντλάκι τοῦ φαινόταν σὰν τὰ ἐκτασιμύρια τῶν δάστρων ποὺ φωτίζαν τὸ θρόνο τῆς δεσποινής των οὐρανῶν... "Ἐθέλετε ὀλόγυρα της Χερούσει καὶ τὰ Σεραφεῖν τοὺς φελίνους τοὺς αῖνους της..." Εθέλετε τοὺς ἀρχαγγέλους νὰ ύποκλινωταν μπροστὰ της...

"Ω! τὸ θεῖο δράμα!"...

Κι' ὅλοι οἱ ἡχοὶ της, αὐγῆς, καβάνων θούζιζαν στὶς αὐτιές του, α-συναίσθητα, μετεβλήθησαν μέσα του σὲ μιὰ οὐράνια μουσική, σὲ μιὰ προσευχὴ ἀξέι τῆς θεομπτορος...

"Χαῖρε, Μαρία! ψιθύρισαν τὰ

OIKONOMIKH

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ Η ΠΙΣΤΙΣ ΤΗΣ.

Από τάς 1.201.909.000 δραχμάς, δι' ḡων ηγέθησαν αἱ οικονομίαι τοῦ λαοῦ, αἱ πολιτισμένεια εἰς ὅλας τὰς Τραπέζας μας κατά τὸ 1933, τὰ 1.007.000.000 κατέτεθσαν εἰς τὴν Ἑθνικήν Τράπεζαν. Αἱ καταθέσεις εἰς τὴν Ἑθνικήν Τράπεζαν ἀπό 7.674 ἑκατομμύρια πόησαν κατά τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1932 Ἐθεσαν τὰ 8.681 ἑκατομμύρια. Τὸ περάστια αὐτὰ ποσὸ φανερώνουν τὴν ἀπόλυτην ἐμπιστούμηνή μὲ τὴν ὄποιαν διὰ λαὸς περιῆλλε τὸ μεγαλύτερον Τραπεζικό ίδρυμα τῆς χώρας καὶ τὴν Διοίκησιν του εἰς τὰ πρόσωπα τῶν κ. κ. I. Δροσοπούλου, διοικητοῦ καὶ Ἀξέλεων Κορυφής, γενικού συνέλευτος τοὺς ὄποιους δεδικασθηγμένους ἔλεγον ή γενικού συνέλευτος τῶν μετόχων ἀκόμη μια φορά ὡς διοικητάς τοῦ ιδρύματος.

—ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ.

Αἱ ἀξίαι αἱ ὅποιαι διαπραγματεύονται εἰς τὸ Χρηματιστήριον τῶν Ἀθηνῶν ἀνέρχονται εἰς τὰ ἔξης ποσά:

Κατηγορία ξέιδων	Αριθ. ξέιδων	Τρέχουσα τιμή
Όμολ. έξοδοι εἰς χρυσούς δανείων	2.700.000	12.000.000.000
» έξωτερικών εἰς δρ.	> 47.400.000	6.500.000.000
Μετοχικά Τραπεζών και Έταιριών	12.100.000	5.900.000.000

Τὸ ὅλον ἀξίαι 62.200.000 τιμῆς 24.400.000.000

Κατά τό 1933 ἐπωλήθησαν και ἡγοράσθησαν εἰς τό Χρηματιστήριον Ἀθηνῶν τά ἔξῆς ποσὰ ἀξιῶν.

Όμολογιαί έθν. δανείων ἐν γένει 2.728.000 ἀξίας δρ. 671.200.000
Μετοχαί 436.514 > > 222.313.616

Τό δλον 3.164.514 > > 893.513.616

Η κίνησις αυτή του Χρηματιστηρίου είνε ή μεγαλειτέρα από της έποκης που έξεράγη η κρίσις, θεωρείται δέ ένθαρρυντική διά την αξέσησην τών συναλλαγών.

Κατά τό ίδιον έτος 1933 έβελτιώθη η τιμή των ράξιων εν σχέ-

σει με τὴν τιμὴν τῶν κατά τὸ 1932 ὡς ἔξης:

- 1) Τῶν ὀμολογίων εἰς χρυσὸν δανείων κατά 24 %, 2) τῶν ὁ μολογίων τῶν εἰς δραχ. δανείων κατά 52 %. 3) τῶν μετοχῶν τῶν Γραπτῶν κατά 58 % καὶ 4) τῶν μετοχῶν τῶν Βιομηχανίων εταιριῶν κατά 57 %.

—Η ΑΛΙΕΙΑ ΕΔΩ ΚΑΙ ΆΛΛΟΥ.

Δεν είναι μόνον τά μεγάλα σκάφη τών 400-2.500 τόνων, που λειπούν από τούς άλιευτικούς μας στόλους για νὰ φαρέυσουν στις άνοικτές θάλασσες, ούτε ούτε έγκαταστάσεις τών νέων ψυγείων χρήσις πάροι, αλλά ούτε διατηρούν τά ψάρια έτι τρέις έως έξι μηνας, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀλλοίωσι καὶ θλάσση καὶ αἱ διοτί μποροῦν νὰ διευκολύνουν τὴν ἀλιεῖαν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπαρκέσῃ ἡ παραγγή τῆς στὶς άναγκές τῆς χώρας καὶ νὰ μήτε σάγωνον καθέ χρόνο διατηρημένα ψάρια ἀπό τὸ ἔσωτερικό δέιας 230 ἑκατομμύριών δραχμών.⁸ Απὸ τοὺς ἀλεῖς παρούσει καὶ ἄλλοι σπουδαῖς στοιχεῖα, τὰ ὅπια μόνον μὲ τὴ εἰδικὴ ἐπιμέλεια τοῦ Κράτους μποροῦν νὰ συμπληρωθοῦν. Τέτοια στοιχεῖα είναι αἱ οὐράνιαι οἱ ἔκτυποι τῶν θυθμῶν τῶν θαλασσῶν εἰκείνων περιοχῶν, που γίνεται κατὰ προτίμουν ἡ λειεία, τοὺς ὅποιους δόταν τοὺς συμβούλευονται οἱ ἀλιεῖς, μποροῦν νὰ προλάβουν τὶς καταστροφὲς τῶν μεγαλών δικτύων τοῦ β.

8) Η εἰδικὴ πρακτικὴ ἐκπαίδευσις τῶν ἀλιεών μας. Στὰ μεγαλείτερα ἀλιευτικά κέντρα τοῦ κόσμου, σήμερον ή ἀλιεία γίνεται μὲ γραμμέα τὰ οποία εἶναι τελείως ἀγωγώσαστα στοὺς ἀλιεῖς μας. Υπάρχουν ἐπίσης γάρταί με παραπήρησεις που δείγνυνται ποιούς

χείλη του

Κι' ὅλα γύρω του, τὰ πουλιά ἀπό τὰ δέντρα, τὰ ζῶα ἀπό τοὺς ἄγρους, τὰ ἔντομα, τὰ λουλούδια, οἱ ἄνθρωποι που πήγαιναν στὶς ἐργασίες τους, ἐπανέλαβαν:

—Χαίρε Μαρία!..

Ο Σοῦμπερτ, μέσα στὸ μεγαλείτερο παρούσιδο τοῦ πάνου του, ἐλγεῖ δημιουργῆς εὗν̄ ἀκάνθα ἀριστούργηια, τὸ «Χαῖρε, Μαρία!»

TEAOV

